

[Rager.]

Men det vil ogsaa være naturligt at se lidt paa: hvilken Glæde har de Mennesker af at oprette Krisekasser, og hvad koster det? Lad os erindre en Ting: at Arbejdsmændene i ordinært Kontingent betaler 67 Kr. 50 Ø. om Aaret alene til Arbejdsløshedsfonden, og mig bekendt, har de nu indført eller staa overfor at skulle indføre et ret betydeligt ekstra Kontingent for at holde deres vedtægtsmæssige Kasse gaaende. Men lad os endvidere se en Ting: denne Kasse med den vedtægtsmæssige Understøttelse er efter Loven kun tvunget til at yde Understøttelse i indtil 70 Dage, men hvorledes har den indrettet sig? Den har indrettet sig saaledes, at Arbejdsmændene har vedtaget gennem Ydelse af deres Kontingent til den vedtægtsmæssige Understøttelse at give Understøttelse i 100 Dage i Stedet for 70 Dage. Og naar en Arbejdsmand ikke har været arbejdsløs i 3 Aar, vil han endda kunne faa vedtægtsmæssig Understøttelse i 130 Dage.

Nu er det jo saadan her i Samfundet, at de, der ikke har noget Eksistensmiddel, henvises til Hjælpekassen eller Fattigvæsenet, og dette er en Borgerret for os alle. Naar nu en Del af Samfundet paa-tager sig en speciel Byrde til Sikring mod vanskelige Erhvervsforhold — og det gør Arbejderne gennem Arbejdsløshedsforsikringen, idet den koster dem over 20 Mill. Kr. om Aaret, en Byrde, der ikke ligger tilsvarende paa andre Samfundsklasser —, saa bør man dog kunne forstaa, at de ikke derigennem fraskriver sig Retten til, naar de har baaret den Byrde, saa at staa ligesom andre Borgere overfor Hjælpekassen og Fattigvæsenet. Det forekommer mig derfor, at det er en ganske naturlig Betragtning, naar man fra Arbejdernes Side siger: Vil man forlange, at vi ogsaa skal bære den fortsatte Hjælp paa forsikringsmæssigt Grundlag, saa maa der bydes os saadanne Vilkaar, at det virkelig betyder Fordele for os, og at det ikke kun bliver en ekstra Byrde paa den Klasse af Befolkningen, som vi hører til. Og en Følge af en Stramning vilde selvfølgelig være, at de Arbejdsløsheds-kasser, der i Øjeblikket giver Understøttelse i længere Tid end de 70 Dage, vil kunne blive nødt til at indskrænke den — desværre bliver de maaske allerede nu nødt til det af økonomiske Grunde.

Jeg maa afvise det ærede Medlem Hr. Krag's Læggen Ansvar for, at Krisekasserne ikke er blevet oprettet, paa Regeringspartierne og bede det ærede Medlem

selv tage den største Del af Ansvar for, idet jeg gentager, at vi fra vor Side ikke ønsker at lave lignende ufuldstændige Ordninger, som det ærede Medlem som Indenrigsminister et Par Gange har lavet.

Det ærede Medlem talte saa om, at den Omstændighed, at Krisekasserne ikke tidligere er blevet oprettet, har gjort, at der nu mangler Penge til Krisekasserne, fordi disse af Arbejdsløshedsfonden er blevet brugt til den ekstraordinære Understøttelse. Jeg vil gerne deroverfor spørge det ærede Medlem, om han egentlig tror, at Krisekasser, oprettede i Efteraaret, vilde have gjort, at Stillingen nu havde været synderlig bedre, rent pengemæssigt set. Skulde der have været udbetalt væsentlig mindre i Understøttelse mon? Eller er Tanken den, at de 7 Mill. Kr., som det ærede Medlem manglede, skulde have været betalt i Mellemtiden i Kontingent af Arbejdsløsheds-kassemedlemmer? Eller er det Starttilskuddet, der allerede forventes at være opspist i Løbet af den korte Tid? Ellers ved jeg ikke, hvorledes der skulde være blevet flere Penge ud af, at man tidligere havde lavet Krisekasser.

Det ærede Medlem Hr. Krag efterlyste Hjælpekasseforbruget og ønskede en Sammenligning mellem Hjælpekasseforbruget nu og paa samme Tidspunkt i Fjor, Tal, som maaske kan være interessante, naar man skal anlægge en Finansplan for Stat og Kommuner, men som jeg ikke kan se har nogen som helst Betydning i Relation til det foreliggende Lovforslag; thi Arbejdsløsheden er i Aar saa meget større, at det er ganske givet selv paa Grundlag af den foreliggende ekstraordinære Lov, at Hjælpekasseudgifterne maa være steget.

Det eneste, der i Virkeligheden har Interesse — men det Tal kan man jo ikke faa —, er: Hvor store har Hjælpekasseudgifterne været under de nuværende Forhold, og hvor store vilde de have været i Dag, hvis vi ikke havde haft Loven om ekstraordinær Arbejdsløshedsunderstøttelse? Det er det, der har Interesse. De kan maaske jugeres, de Tal, det er muligt, men de foreligger ikke og vil aldrig komme til at foreligge, men det er dem, der har Interesse, det er dem, man virkelig kunde lære noget af.

Jeg vover imidlertid at paastaa, at Hjælpekasserne rundt omkring vilde være i en betydelig vanskeligere Situation og lægge Beslag paa betydelig større økonomiske Ofre, hvis vi ikke havde haft Loven om ekstraordinær Arbejdsløshedsunderstøttelse, og jeg gør opmærksom paa, at dette for Kommunerne havde betydet en vanskeligere Stilling, end de i Forvejen har.